

Az üzenet

Söröztek és az emlékeikről beszéltek, ahogy azok a férfiak szokták, akik rég nem találkoztak. Felidéztek a katonaságnál töltött napokat. Megemlékeztek az őrmesterekről és a csajokról, mindkettőről erős túlzásokkal. A halálos dolgokat humorossá tette a visszatekintés, és felemlgették a tíz éven át elhanyagolt apróságokat.

Köztük az örök rejtélyt, természetesen.

- Te mivel magyaráznád? - kérdezte az első. - Ki kezdte?

A második vállat vont.

- Senki sem kezdte. Mindenkinek megvolt, mint valami betegség. Asz'szem, neked is.

Az első elvigorodott.

A harmadik csak halkán jegyezte meg:

- Nem találtam viccesnek. Talán mert akkor láttam először, amikor első alkalommal tűzvonalba kerültem. Még Észak-Afrikában.

- Tényleg? - kérdezte a második.

- Az első éjszaka az oráni partokon. Fedezékbe húzódtam, bementem valami helyi kunyhóba, és akkor láttam meg egy jelzőrakéta fényénél...

George örülden boldognak érezte magát. Kétévnyi vörös szalag után végre visszatérhetett a múltba. Végre kiegészítheti a dolgozatát néhány autentikus részlettel a második világháború gyalogos katonáinak társas életéről.

A harmincadik század unalmas és konfliktusmentes társadalmát maga mögött hagyva hirtelen a háború sújtotta huszadik század feszült és fennkölt drámájának egyik dicső pillanatában találta magát.

Észak-Afrika! A háború első nagy, tengerről érkező inváziójának helyszíne! Az időfizikusok felmérték neki a területet a tökéletes hely és pillanat kiválasztásához. Egy üres faépület árnyékába érkezett. Ember még percekig nem jöhetett a közelébe, és ezalatt robbanás sem érhetett el. George nem akart hatni a történelemre. Próbált az időfizikusok ideájává, „puszta megfigyelővé” válni.

A háború sokkal rémisztőbbnek bizonyult, mint ahogy azt elképzelte. Folyamatosan dörögtek a tüzérségi ágyúk, odafent repülőgépek zúgtak el láthatatlanul, keresőlövedékek fénye szelte ketté az eget újra meg újra, időnként pedig jelzőfény rajzolt izzó spirált a levegőbe.

És ő tényleg ott volt! Ó, George is a háború részévé vált, egy sokkal feszültebb élet részévé, amely öröltre eltűnt a harmincadik század világából, amelyet inkább szelídség és nyugalom jellemezett.

Elképzelte, ahogy megpillantja egy előrenyomuló szakasz árnyékát, hallja a fojtott hangú, egy szótagú figyelmeztetéseket, ahogy a katonák továbbadják azokat a hozzájuk legközelebb lévő bajtársaknak. Ó, mennyire szeretett volna az egyikük lenni az alakzatban, és nem csak pillanatnyi betolakodó, „puszta megfigyelő!”

Abbahagyta a jegyzetelést, és tűnődve bámulta tolla mikrofényét, mintha az hipnotizálta volna néhány pillanatra. Egy hirtelen jött ötlet miatt elfogta az izgatottság, és felpillantott a kunyhó faoldalára, amelynek a vállával támaszkodott. Egy ilyen tökéletes pillanat nem merülhetett feledésbe! Biztos volt benne, hogy ezzel nem fog hatni senkire és semmire. Ha a régebbi angol nyelvjárást használja, akkor senki sem fog gyanakodni.

Gyorsan befejezte, azután figyelte, ahogy egy katona kétségbeesetten az építmény felé rohan, közben épp csak elkerül egy sorozatot. George tudta, hogy lejárt az ideje, és még épp csak eszébe jutott ez a gondolat, máris ismét a harmincadik században találta magát.

Nem baj. Néhány percig részt vehetett a második világháborúban. Kicsi részt ugyan, de mégiscsak részt. Ráadásul, mások is tudni fognak róla. Talán nem is tudják majd, hogy tudnak; róla, de lehet, hogy valaki emlékezni fog az üzenetre, és esetleg le is másolják majd.

Valaki, talán pont az a férfi, aki a kunyhóban keresett menedéket, elolvassa, és tudni fogja, hogy a huszadik század hősei mellett volt ott egy „puszta megfigyelő”, valaki a harmincadik századból, mégpedig George Kilroy, aki felírta a falra, hogy „Itt járt Kilroy!”

(Habony Gábor)